

XAVIER CERVERA

Visita d'obra durant la reconversió de la plaça de toros de les Arenes a Barcelona en un centre comercial

L'arquitectura es revela contra el projecte que permet als enginyers projectar habitatges

Arquitectes en peu de guerra

CRISTINA SEN
Barcelona

Seria com si un usuari no pogués distingir entre un metge i un veterinari". Lluís Comerón, degà del Col·legi d'Arquitectes de Catalunya (Coac), fa servir aquest símil per explicar el perquè de la preocupació i de les protestes dels arquitectes per l'avantprojecte de llei de Serveis Professionals que prepara el Ministeri d'Economia. La polèmica va arrencar a començaments de gener, quan es van conèixer les pinzellades d'un vast projecte liberalitzador que en un dels racons posa en perill, diuen, l'arquitectura, la seva essència, el seu esperit, ja que permet als enginyers competents en edificació realitzar projectes i obres que fins ara són de competència exclusiva dels titulats en arquitectura. I aquesta setmana passada els arquitectes han mogut fitxa en bloc i amb contundència.

El Consell Superior de Col·legis d'Arquitectes d'Espanya va fer pública una declaració de protesta amb l'adhesió dels directors de les escoles d'arquitectura d'Espanya, el Sindicat d'Arquitectes, Foment de les Arts i el Disseny (FAD-Arquinfad), Arquitectes per l'Arquitectura i les delegacions d'estudiants de 16 universitats espanyoles. "L'arquitectura –s'assenyala en el manifest– està reconeguda per la nostra

societat com una activitat específica, d'interès públic i cultural, amb una lògica disciplinària i acadèmica pròpia. (...) Gràcies a ella se satisfan les necessitats de les persones, que exigeixen un medi físic adequat per al desenvolupament de la seva vida diària que garanteixi la seva habitabilitat i seguretat". La professió, segons entenen els seus representants, uneix coneixements tècnics amb artístics i humanístics i permet conformar espais "confortables, sòlids i segurs, i incorporar va-

"És com si els usuaris no poguessin distingir entre un metge i un veterinari", diu Comerón, degà del Coac

lors estètics, mediambientals i urbans". "Són competències tècniques, socials i culturals", subratlla Comerón.

L'esborrany de l'avantprojecte elimina la reserva exclusiva d'activitat que tenien aquests professionals en la llei d'Ordenació de l'Edificació (1999), que estableix que la construcció d'edificis residencials, docents, culturals o religiosos han d'estar realitzats per arquitectes, camp que ara s'obriria també per als enginyers. Aquests canvis, segons comenta el degà del Coac, no serviran

ni per empènyer l'economia ni per millorar-ne la qualitat. Més aviat al contrari, argumenta, ja que en l'actual context econòmic l'especialització és necessària i el que és més necessari que mai és mantenir una cosa que ha funcionat fins ara: el prestigi internacional de l'arquitectura espanyola.

Malgrat la polèmica, els arquitectes consideren que hi ha camí per canviar les coses i que aquest aspecte de l'extens avantprojecte liberalitzador pugui ser corregit. En aquest sentit, els ponts estan oberts amb el Ministeri d'Economia per poder modificar algunes coses. Com és obvi, no ho veuen així els enginyers industrials, que ja van fer públic el seu suport a aquesta mesura concreta perquè entenen que si poden dirigir l'obra d'un complex industrial, també poden fer-ho d'un hospital, una escola o un habitatge.

La crisi econòmica que assola totes les professions i, especialment, les que estan vinculades a la construcció no ajuda a apaivagar les coses perquè projectes, per a arquitectes o enginyers, n'hi ha ben pocs. Però del que es tracta ara és de parlar de la professió i del seu futur, i els arquitectes consideren que el que s'apunta en l'avantprojecte no millorarà les coses sinó que es desvirtua un ofici que té molta part tècnica però que està al servei de la persona, a escala humana. "No s'ha de prescindir d'allò que aporta valor", assenyala Comerón.●

rò que no va intervenir sola, ja que també hi va haver llevadores, notaris i treballadors de cementiris, entre d'altres.

Una de les afectades pel robatori de nens que ha participat en la concentració és Florentina Gómez, que ha explicat que va tenir la seva filla a l'hospital de Montesa perquè no tenia Seguretat Social. "Em van fer la cesària sense el meu consentiment", assenyala mentre recorda que els seus pares i la seva germana van tenir el nadó en braços fins que va arribar una monja dient que estava malalta. "La meua filla, suposadament, està enterrada a Carabanchel", va indicar. Aquesta és la vuitena concentració des que van començar les mobilitzacions pel cas de nens robats en hospitals durant els setanta, vuitanta i noranta.●

Associacions de nens robats demanen que s'investigui més

Madrid Agències

Les associacions Adelante Bebés Robados i Todos los Niños Robados son También mis Niños es van concentrar ahir a les 11.30 hores a la Puerta del Sol de Madrid per continuar informant els ciutadans sobre els casos de robatoris de nens a Espanya. La secretària de Todos los Niños Robados son También mis Niños, Carmen Luque, va explicar que volen evitar que s'arxivin els casos i deman-

dar que s'apliqui la circular del fiscal general de l'Estat, ja que fins que el nen no apareix, els casos no prescriuen.

Sobre la mort de Sor María, única imputada en dos casos de nens robats, Luque va expressar la seva preocupació pel fet que aquest tèrbol assumpte s'estigui centrant en una sola persona. "És impossible que una sola monja hagi robat tants nens i durant tant temps", va indicar. Per Luque, Sor María és "un boc expiatori", "una monja infame" pe-

LLETRA
PETITA

Magí
Camps

Ni quarts ni hores

Volia titular aquest escrit "A tres quarts de quinze", expressió que fem servir quan algú sempre fa tard o arriba a misses dites. Quim Monzó la va posar de títol a la seva columna de dimecres, en què parlava del desori horari del país, i és la prova fefaent que un mateix títol pot servir per parlar de coses diferents, tot i que no pas llunyanes. Sortosament, dels quarts i les hores tenim més dites i expressions, com la del títol d'aquest text, que fem servir quan algú no gira rodó o viu en un altre món.

Tot plegat era per parlar de l'expressió *quarts de vuit*: a quina hora ens referim quan diem "vindré a quarts de vuit"? El que en diuen *l'hora catalana* –tot i que només es fa servir en una part de Catalunya, a la resta del domini lingüístic se segueix un sistema semblant al del castellà– és rica en hores aproximades: mig quart de vuit (les set i set minuts i mig?), tres quarts tocats (entre les 19.46 i les 19.50, potser?)... Una amiga de l'adolescència, quan sortíem de nit, sempre li deia a la seva mare que havia tornat a l'hora i deu, perquè sona molt diferent dir "a les quatre i deu" que "a un quart de cinc".

Aquesta hora catalana segueix les campanes: un quart, dos quarts i tres quarts de l'hora que sonarà quan arribem als quatre quarts. Sembla que és una influència dels gots a l'edat mitjana –les nostres invasions bàrbares–, atès que avui en alemany també es fa servir el mateix sistema i s'hi troben reminiscències en algunes llengües nòrdiques. Així, les 19.15 són *viertel acht* (literalment, quart de vuit), les 19.30 són *halb acht* (meitat de vuit) i

L'hora segueix les campanes: un, dos i tres quarts de l'hora que sonarà als quatre quarts

les 19.45 són *drei viertel acht* (tres quarts de vuit). Aquest sistema no és l'únic en alemany: conviu amb un de més semblant al de l'anglès.

El cas és que entre els companys de feina ha sorgit la discussió sobre quina hora és "quarts de vuit". El diccionari de l'IEC en posa l'exemple, però no el defineix. Per unes persones és entre un quart i tres quarts. Per unes altres és, categòricament, cap a dos quarts (el bilingüe de l'Enciclopèdia els dona la raó: "*quarts de...: sobre o hacia la hora anterior y media*"). N'hi ha que defensen que és entre un i dos quarts, qui afirma que són tres quarts i qui diu que és qualsevol moment entre una hora i una altra (el GD62 ho ratifica: "*a quarts de: expressió amb què s'indica l'espai de temps comprès aproximadament entre dues hores*").

Comptat i debatut, una majoria simple coincideix que vol dir cap a dos quarts, però gairebé la meitat dels altres companys defensen unes altres interpretacions –i fins ara ho han entès així–. No és estrany que ningú no arribi a la mateixa hora.

mcamps@lavanguardia.es